

CRÍTICA TV

'Nit i dia': una intriga exquisida

La segona temporada pinta molt bé, no hi ha la inèrcia de la convencionalitat

MÒNICA PLANAS | ACTUALITZADA EL 25/04/2017 21:25

Crim i càstig

00:57:40

Ha tornat [Nit i dia \(http://www.ara.cat/oci/series/nit-i-dia\)](http://www.ara.cat/oci/series/nit-i-dia) a TV3. I pinta molt bé. L'enllaç de la nova temporada amb l'anterior, introduint un nou univers que inicialment no semblava tenir-hi res a veure, és una mostra del talent creatiu. No hi ha la inèrcia de la convencionalitat. Se sap conduir l'espectador pel desconcert i el suspens amb habilitat.

La trama ens transportarà a l'àmbit de la corrupció política i judicial. Un context que adquireix un valor no tan sols argumental sinó també al·legòric. En el cervell de l'espectador s'hi fan associacions d'idees amb la realitat: pressions polítiques, obsequis de valuoses obres d'art com a comissió, líders corruptes que influeixen en els òrgans judicials...

El nou elenc promet, especialment l'assassí a sou. Un Josep Maria Pou que ens regalarà escenes virtuoses de crims. Un professor d'escacs entranyable amb els nens que també executa uns assassinats sofisticats i crus. Continuen, doncs, aquests personatges amb una personalitat dual, amb un costat fosc. Un assassí exquisit i culte que coneixem des de

l'inici i que té, a la vegada, un pragmatisme grotesc. Els guants i el gorro com si fos un treballador de la indústria alimentària abans d'executar un crim molt higiènic, la cita de frases de grans escriptors com una oració simbòlica... ens anticipen rituals cruels televisivament potents. Magnífica l'escena en què Pou menja el sushi dins el cotxe amb els guants posats abans d'accedir a la seva víctima i, de sobte, rep la trucada de l'alumna angelical que li recorda una jugada d'escacs. Aquesta simultaneïtat de les dues personalitats és sensacional.

La realització, la il·luminació, les localitzacions, l'ambientació i el treball de producció tornen a tenir segell de qualitat. Els subtils homenatges cinematogràfics hi continuen sent presents. Com el pla picat de les escales, en un evident homenatge al Hitchcock de *Vertigen*. El guió i la manera com es dosifica la informació són impecables. La coordinació amb la imatge i l'edició per potenciar el suspens i la inquietud en l'espectador, que tem algun ensurt, evidencien una intel·ligència en la construcció del llenguatge audiovisual que recompensa l'espectador. Hi ha, de tant en tant, un subtilíssim sentit de l'humor molt ben administrat. Memorable el contrapicat des de dins la tassa del vàter.

El muntatge sonor és excel·lent perquè, més enllà d'acompanyar, ens posa en alerta d'una manera molt inconscient. La melodia de tensió entra en el moment que el jutge comunica al seu col·lega corrupte que "tancarà la instrucció" i, en pronunciar les paraules, el so ens remarca que allò és el desencadenant del conflicte. La dolça melodia de piano de Frederic Mompou després de les convulsions de la víctima atorga una pàtina poètica i refinada a la brutalitat. Són aquests contrastos, aquest *Nit i dia* permanent tan hàbil, els que t'arrosseguen poderosament.